

Arrest

nr. 218 336 van 15 maart 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 28 november 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 oktober 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 5 december 2018 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 januari 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 februari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat E. VERSTRAETEN *loco* advocaat B. SOENEN en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 20 januari 2017 België binnen met een identiteitskaart en verzoekt op 27 januari 2017 om internationale bescherming.

Op 31 juli 2017 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. X van 25 september 2018 vernietigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) deze beslissing.

Op 25 oktober 2018 beslist de commissaris-generaal opnieuw tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 26 oktober 2018 aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten en van Arabische origine te zijn. U bent afkomstig van Bagdad, Centraal-Irak, waar u van uw geboorte tot 15 mei 2010 in de wijk Al-Ameriya verbleef. Gedurende de laatste periode voor uw vertrek uit Irak op 15 juli 2010 verbleef u bij verschillende familieleden in Bagdad. In 2006 behaalde u uw diploma van het hoger middelbaar onderwijs. In juni 2007 zou u zich in uw wijk, Al-Ameriya, aangesloten hebben bij ‘Al-Sahwa/Sons of Iraq’, ofwel ‘Forsan Al-Rafidain’. Tot juni 2008 werkte u voor deze groepering, waar u de functie van soldaat had en gedurende uw laatste maand werkte als vertaler-tolk. Omdat u een degelijke kennis van het Engels had kon u na de ontbinding van Al-Sahwa aan de slag gaan als vertaler-tolk op een Amerikaanse basis in Al-Ameriya, bij de Amerikaanse militaire politie en de GSS, meer specifiek ‘Taskforce Unit 161’. Daar zou u voor een dienst genaamd ‘Al-Mughraba’ gewerkt hebben, waarbij het uw taak was om een link te maken tussen het Amerikaanse leger, het Iraakse leger en de Iraakse politie. Uw laatste werkdag zou 14 mei 2010 geweest zijn.

Al-Sahwa bestond uit het Islamitische Leger en gewone burgers. Na de ontbinding van Al-Sahwa begonnen de Amerikanen te vechten tegen het Islamitische Leger. In die periode had het Islamitische Leger zich ook herenigd met Al-Qaeda en begon het selectief mensen te vermoorden. Omdat u vroeger bij Al-Sahwa gewerkt had kende u al hun namen. Omwille van deze reden én omdat u met de Amerikanen samenwerkte begonnen zowel Al-Qaeda als het Islamitische Leger u te viseren. Zo kreeg u in de zomer van 2008 een eerste dreigbrief van een onbekende afzender bij u thuis. In de dreigbrief werd u opgeroepen om te stoppen met uw werk voor de Amerikanen. Verspreid over anderhalf à twee jaar kreeg u in totaal vier à vijf dreigbrieven, zowel van Al-Qaeda als het Islamitische Leger. Begin mei 2010 had u een laatste dreigbrief ontvangen, ditmaal was de brief afkomstig van de Islamitische Staat in Irak en werd erin vermeld dat u moest stoppen met uw werk voor de Amerikanen omdat uw familie anders hiervoor de kosten zou betalen en dat ze u zouden vermoorden. U had de Amerikanen hiervan op de hoogte gesteld, maar zij konden hier echter niets tegen doen. Enkele dagen na het ontvangen van die laatste dreigbrief was A. H. (...), een leider van het Islamitische Leger, naar u thuis gekomen. Daar zei hij tegen u dat het tijd was om te stoppen met uw werk voor de Amerikanen omdat ze van plan waren u te vermoorden. Na deze ontmoeting heeft u naar een Amerikaanse officier gebeld, hem verteld wat u meegemaakt had, tegen hen gezegd dat A. H. (...) lid is van het Islamitische Leger en uitgelegd waar hij woonde. Dezelfde dag werd A. H. (...) nog gearresteerd door de Amerikanen. Enkele dagen later, op 15 mei 2015, ging u samen met uw vader naar de winkel toen er een auto zeer dicht bij jullie kwam en er twee personen met een geweer uitstapten. U was ongewapend en besloot weg te lopen, maar uw vader werd gevat. U bent onmiddellijk naar uw vriend R. (...) gevluht. R. (...) was naar uw woning gegaan om uw geld, paspoort en documenten op te halen. Daar hadden ze tegen hem gezegd dat ze uw vader hadden vermoord en op straat hadden achtergelaten. Nadien bent u niet meer naar uw woning teruggekeerd en bleef u ondergedoken op verschillende plaatsen in Bagdad. Op 15 juli 2010 vertrok u uiteindelijk uit Irak en nam u vanuit Bagdad met uw eigen paspoort het vliegtuig naar Turkije. Van daar reisde u met de boot naar Italië, waar u op 14 augustus 2010 aankwam.

In Italië diende u een verzoek om internationale bescherming in en werd u de subsidiaire beschermingsstatus toegekend. In 2012 of 2013 vertrok u uit Italië en ging u naar Denemarken, waar u ook een verzoek om internationale bescherming indiende. Dit verzoek om internationale bescherming werd echter geweigerd en na drie à vier maanden keerde u terug naar Italië. In Italië hernieuwde u uw verblijfsvergunning, ditmaal geldig tot 17 januari 2017. U zou in Italië echter geen werk en onderdak gehad hebben, waardoor u als dakloze leefde. Tussen 2011 en 2017 was u reeds een tiental keer naar België gekomen om uw familie te bezoeken, maar op 18 januari 2017 besloot u, omwille van uw slechte leefomstandigheden, uiteindelijk Italië te verlaten en definitief naar België af te reizen. Via Frankrijk reisde u naar België, waar u rond 20 januari 2017 aankwam en op 27 januari 2017 een verzoek om internationale bescherming indiende.

Bijkomend verklaart u ook van 2011 tot 2015, tijdens uw verblijf in Europa, als informant voor de CIA, een Amerikaanse inlichtingendienst, gewerkt te hebben. De Amerikanen zouden weten dat veel van de

personen die u kende uit Irak, of waarvan u de namen wist, criminelen waren en dat sommige van hen naar Europa gekomen waren. Het zou uw taak zijn geweest om contact met hen te zoeken en hen te viseren om te kijken wat zij deden. De bedoeling van de Amerikanen was te weten te komen of die personen hun activiteiten hier wilden verderzetten of nog andere plannen hadden. In die context zou u ook contacten hebben met de Belgische Staatsveiligheid.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u de volgende documenten voor: uw identiteitskaart, Italiaanse verblijfskaart, Italiaans reisdocument, een kopie van een bus ticket van Frankrijk naar België, een treinboete uit Frankrijk, een kopie van uw nationaliteitsbewijs, een kopie van uw rantsoenkaart, een kopie van uw paspoort, een kopie van uw woonstkaart, uw Italiaanse identiteitskaart, een bewijs van zeven dagen opvang in Italië, documenten betreffende uw verblijf in Italië, uw aankomstverklaring in België, medische documenten uit België en een tekening van uw Amerikaanse badge.

Uw moeder (M. A. J. (...)) en zus (A. H. (...)) verblijven momenteel ook in België. Beiden hadden hier op 26 oktober 2010 een verzoek om internationale bescherming ingediend en beiden werd op 30 augustus 2011 de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

Op 31 juli 2017 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U ging in beroep tegen de beslissing en op 25 september 2018 vernietigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) deze beslissing, waarna uw dossier naar het CGVS werd teruggestuurd.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofd heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen en uit het administratief dossier blijkt dat u een subsidiaire beschermingsstatus zou genieten of internationale bescherming in Italië zou hebben genoten. Een persoon die internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, in dit geval Italië, valt niet onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet tenzij hij aantoonst dat de internationale bescherming van deze staat heeft opgehouden te bestaan of dat hij zich er niet meer op kan beroepen. Het CGVS heeft echter geen duidelijk zicht op de aard van uw status of op de geldigheid ervan in Italië. Het is ook niet mogelijk om deze gegevens te achterhalen gezien het algemeen uitblijven van antwoorden op vragen die hierover aan de bevoegde Italiaanse overheid worden gesteld. Uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat Italië 93 % van de aanvragen van het CGVS in 2017 niét heeft beantwoord en wat betreft 2018 nog géén enkel antwoord heeft bezorgd. Het is aldus niet dienstig om een vraag te stellen aan Italië. Er kan ook worden opgemerkt dat artikel 57/6, §3, 3 van de Vreemdelingenwet die het mogelijk maakt om een asielverzoek niet-ontvankelijk te verklaren omwille van internationale bescherming in een EU-lidstaat bovendien een facultatieve bepaling is waarvan de Commissaris-generaal niet verplicht is om deze toe te passen. Bijgevolg valt u onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en wordt uw verzoek beoordeeld ten opzichte van uw land van herkomst.

In dat verband dient er door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Het CGVS stelt vooreerst vast dat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd wordt door tegenstrijdigheden die werden vastgesteld doorheen uw verklaringen. Vooreerst dient er te worden opgemerkt dat er een grote discrepantie bestaat tussen uw verklaringen bij het invullen van de Vragenlijst van het CGVS (opgesteld door een medewerker van de Dienst

Vreemdelingenzaken (DVZ)) en de verklaringen die u tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS heeft afgelegd. Waar u bij het invullen van de Vragenlijst van het CGVS verklaarde dat uw vader in úw plaats vermoord werd en u op het moment van zijn dood niet thuis was (zie Vragenlijst CGVS, vraag 3.5), beweert u tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS dat u samen met uw vader naar de winkel ging toen jullie werden benaderd door gewapende mannen, u kon ontkomen, uw vader door hen werd vastgenomen en nadien vermoord werd teruggevonden (CGVS, p. 17 en 22-23). Daarenboven verklaarde u bij het invullen van de Vragenlijst van het CGVS ook dat u na de dood van uw vader een maand ondergedoken leefde alvorens het land te verlaten (zie Vragenlijst CGVS, vraag 3.5), terwijl u tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS beweerde ondergedoken te leven vanaf de dood van uw vader op 15 mei 2010 tot uw vertrek uit Irak op 15 juli 2010, in casu dus een periode van twee maanden (CGVS, p. 5-6 en 22-25). Dergelijke vergissingen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw asielmotieven. Er kan immers van u verwacht worden dat u een duidelijk en coherent overzicht van de feiten kan geven indien deze op de waarheid zouden berusten.

In tweede instantie dient er ook vastgesteld te worden dat uw verklaringen tegenstrijdig zijn met de verklaringen die uw moeder en zus in 2011 afgelegd hebben op het CGVS. Waar u verklaarde dat uw vader op 15 mei 2010 vermoord werd nadat hij dezelfde dag door gewapende mannen meegenomen werd toen u samen met hem onderweg was naar de winkel (CGVS, p. 17 en 22-23), verklaarden uw moeder en zus in 2011 dat u en uw vader op 9 mei 2010 thuis ontvoerd werden door Al-Qaeda, u bevrijd werd door de Amerikanen maar uw vader door hen werd vermoord (zie notities persoonlijk onderhoud A. H. (...), p. 21-23, en notities persoonlijk onderhoud M. A. J. (...), p. 9-11, toegevoegd aan het administratief dossier). Het is onbegrijpelijk dat de verklaringen van uw moeder en zus over de dood van uw vader dermate verschillen met uw eigen verklaringen. Er kan immers verwacht worden dat u en uw familieleden gelijklopende verklaringen kunnen afleggen over de dood van uw vader en over de omstandigheden die hiertoe hebben geleid. Dat u en uw familieleden hier niet in slagen doet op fundamentele wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

U verklaart meerdere dreigbrieven gekregen te hebben van het Islamitische Leger en Al-Qaeda en ook persoonlijk te zijn aangesproken door een leider van het Islamitische Leger, waarbij u telkens werd aangemaand om uw werk met de Amerikanen stop te zetten. Het door u geschetste verloop van de feiten is echter weinig overtuigend. Vooreerst is uw houding ten aanzien van de personen en/of groeperingen die u bedreigden, het Islamitische Leger en Al-Qaeda, geenszins geloofwaardig. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u ervan op de hoogte was dat het Islamitische Leger zich herenigd had met Al-Qaeda, zij tegen de Amerikanen vochten, geheime cellen hadden en zij doelgericht bepaalde mensen vermoord hadden (CGVS, p. 16). Dat u, ondanks de kwalijke reputatie van deze groeperingen, in eerste instantie hun dreigbrieven niet al te serieus nam en u, ondanks de meerdere aanmaningen en bedreigingen, steeds zou hebben geweigerd om op deze verzoeken in te gaan zonder u al te veel zorgen te maken en/of bepaalde voorzorgen te nemen, is niet aannemelijk (CGVS, p. 16-18). Indien u daadwerkelijk bedreigd werd door dergelijke groeperingen, die bekend stonden om het plegen van vele misdrijven, kon worden verwacht dat u bedachtzamer te werk zou zijn gegaan en dat u bijvoorbeeld zou hebben laten uitschijnen dat u op hun eisen zou ingaan of dat u bepaalde voorzorgen zou hebben genomen, waardoor u enige tijd zou kunnen winnen maar uzelf in veiligheid kon brengen. Uw reactie - of eerder gebrek eraan - op de bedreiging en houding ten aanzien van de groeperingen die u bedreigden is in casu weinig geloofwaardig.

Hiernaast roept ook de werkwijze van uw belagers de nodige vraagtekens op. Zo verklaart u dat u gedurende een periode van anderhalf à twee jaar in totaal vier à vijf dreigbrieven ontvangen had van het Islamitische Leger en Al-Qaeda (CGVS, p. 18). Dat deze groeperingen zich gedurende een periode van anderhalf à twee jaar eenvoudigweg lieten afschepen nadat u geen gevolg gaf aan hun bedreigingen, zij hun dreigementen op dat moment geen kracht bijzetten en zij het toereerden dat u hen openlijk trotseerde zonder daar enig concreet gevolg aan te geven, is hoegenaamd niet geloofwaardig. Een dergelijke geduldige houding valt niet te rijmen met de dikwijls drieste en nietsontziende manier waarop zij te werk gaan. Indien zij u wisten te vinden middels dreigbrieven, konden zij u evengoed in persoon aanspreken of bij de kraag vatten. Dit was in die periode geenszins het geval.

Voorts hoorde u sinds de moord op uw vader van 15 mei 2010 niets meer van de personen en/of groepering die u bedreigde en heeft u sindsdien ook geen problemen meer gekend (CGVS, p. 24-25). U verklaarde dat u in de periode na de moord op uw vader ondergedoken was en bij verschillende familieleden in Bagdad gelogeed zat (CGVS, p. 5-6). Nochtans moet het voor een groepering als het Islamitisch Leger of Al-Qaeda niet moeilijk zijn om te achterhalen waar uw familieleden verblijven, mochten ze u daar willen lastigvallen - wat overigens niet gebeurde. Voorts verklaart u zelf niet te weten

of er nog iets gebeurd is in verband met uw problemen na uw vertrek uit Irak omdat u sindsdien enkel met Amerikanen contact hebt gehad (CGVS, p. 25). Deze verklaring kan echter niet overtuigen, we zijn immers reeds zeven jaar later en indien er na uw vertrek uit Irak nog iets gebeurd zou zijn betreffende uw problemen kan redelijkerwijze verwacht worden dat u daar ondertussen wel van op de hoogte zou zijn. U haalt in dit verband echter geen enkele gebeurtenis aan. Dat de groepering die u bedreigde ondanks uw beweerde vrees voor vervolging geen pogingen meer ondernomen heeft om u terug te vinden of bedreigingen aan uw adres te uiten, eventueel via andere familieleden, vrienden of collega's, relativeert in grote mate de ernst van de door u voorgehouden vrees én doet tevens twijfelen aan de geloofwaardigheid van uw beweerde problemen.

Overigens doen ook de handelingen die u stelde, of ook hier het gebrek eraan, verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielfreelaas. Zo heeft u in de periode na de moord op uw vader en na uw vertrek uit Irak bij niemand navraag gedaan over uw problemen (CGVS, p. 24-25). Deze informatie wijst op een gebrek aan interesse in uw eigen situatie en in deze van uw achtergebleven familieleden of collega's. Ook relativeert dit in ernstige mate de door u ingeroepen vrees voor vervolging. Van een verzoeker kan immers verwacht worden dat hij moeite doet om zich te informeren betreffende de gebeurtenissen die de aanleiding vormden voor zijn vertrek én dat hij zich informeert over de mogelijke evolutie van diens problemen, zelfs na diens vertrek uit het land. Eventuele bijkomende ontwikkelingen (of nét het gebrek daaraan) kunnen een belangrijke indicatie vormen om uw beweerde vrees voor vervolging verder te staven of te ondersteunen. Dat u nagelaten heeft deze handelingen te stellen, doet nogmaals afbreuk aan de waarachtigheid van uw vluchtfreelaas.

Volledigheidshalve dient de aandacht nog gevestigd te worden op uw bewering als informant gewerkt te hebben voor de CIA in Europa. Hoewel u dit element tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS meermaals aanhaalt, dient hierbij opgemerkt te worden dat dit enkel een blote bewering van uwentwege is waar u geen enkel begin van bewijs van voorlegt zodat het CGVS onmogelijk kan nagaan of deze bewering al dan niet op waarheid is gestoeld.

Dient toch ook te worden gewezen op het feit dat u in Italië in 2010/2011 een (tijdelijke) beschermingsstatus verkreeg maar deze in januari 2017 liet verlopen omdat u er de voorkeur aan gaf naar België te komen gezien de economische omstandigheden hier gunstiger zijn. Deze vaststelling op zich valt niet te rijmen met uw beweerde vrees voor vervolging waarbij u in eerste instantie bescherming dient te beogen en niet de meest gunstige socio-economische omstandigheden.

Bovenstaande bevindingen in acht genomen moet het CGVS concluderen dat er onvoldoende geloof gehecht kan worden aan de door u ingeroepen asielmotieven. Gezien er geen geloof gehecht kan worden aan uw verklaringen dient besloten te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

De door u voorgelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen. Deze documenten tonen enkel uw identiteit, herkomst en verblijf in Italië aan, elementen die momenteel niet in twijfel worden getrokken. U legt echter geen enkel document voor dat als bewijs kan dienen voor de door u ingeroepen asielmotieven en incidenten. Evenmin legt u enig document voor dat uw werkzaamheden bij Al-Sahwa of met de Amerikanen kunnen staven.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd het "UNHCR Position on Returns to Iraq" van 14 november 2016 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als uit de COI Focus "Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad" van 26 maart 2018 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat ISIS sinds 2015 meer en meer werd teruggedrongen. Op 9 december 2017 kondigde eerste minister Haider al-Abadi dat het laatste stukje ISIS-territorium op Iraaks grondgebied was veroverd, en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen de terreurorganisatie. Het door ISIS uitgeroepen kalifaat is volledig verdwenen. Dit belet evenwel niet dat ISIS verder terroristische aanslagen pleegt op het Iraakse grondgebied.

Uit dezelfde informatie blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Tarmia Taji, Hosseinia, Abu Ghraib, Sabaa al-Bour, Nahrawan, Mada'in, Mahmudiya, Yusufiya en Latifiya.

De hoofdstad en de hele provincie Bagdad bevinden zich onder controle van de Iraakse regering. De beveiliging van Bagdad geniet nog altijd een hoge prioriteit en een substantieel deel van het leger en de Federale Politie staat in voor de veiligheid van de hoofdstad.

Het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt neemt in hoofdzaak de vorm van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan ISIS. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Het aantal door ISIS uitgevoerde aanslagen in Bagdad is vanaf begin 2017 sterk teruggelopen in vergelijking met de situatie van 2014 tot 2016. Niet alleen de frequentie maar ook de zwaarte van de aanslagen is in 2017, in vergelijking met 2015 en 2016, verder afgenomen. Deze trend werd aan het begin van de ramadan in mei 2017 weliswaar kort onderbroken. Net zoals in de vorige jaren lanceerde ISIS toen een "ramadanoffensief" met een toename van aanslagen in heel Irak. Het geweld nam daarna echter opnieuw verder af. ISIS bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIS gepleegde zware aanslagen plaats. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken.

Het offensief dat ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van ISIS in Bagdad veranderd zijn. De sjiitische milities blijken op hun beurt evenwel, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) worden daarbij meer gevisieerd. Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Het geweld in de provincie Bagdad heeft tot gevolg dat er maandelijks doden en gewonden te betreuren vallen. Het aantal incidenten is echter sinds november 2016 gevoelig gedaald en dit tot op een niveau zoals voor het laatst in 2012 gezien. Ook het aantal geweldincidenten is over de hele lijn teruggelopen: minder autobommen, minder IED's, en ook minder aan het conflict gerelateerde moorden. Deze trend houdt ook heel 2017 en in de eerste maanden van 2018 aan.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben

deze cijfers betrekking op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd: enerzijds worden verplaatsingen bemoeilijkt door de controleposten (die nu wel meer en meer worden afgebouwd), maar anderzijds is Bagdad nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, pretparken enz. blijven er geopend. Gezinnen komen buiten om inkopen te doen, uit te gaan eten of te wandelen. Ook het cultureel leven staat er niet stil. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen. De economische situatie is echter zodanig verslechterd dat de ontevredenheid onder de bevolking sterk is toegenomen. Er zijn talrijke betogingen tegen het falende beleid van de overheid om de infrastructuur op punt te brengen, en vooral ook tegen de alomtegenwoordige corruptie.

De scholen en universiteiten zijn open, en er is gezondheidszorg beschikbaar, al staat de laatste zwaar onder druk en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Anderzijds is het aantal IDP's in Bagdad het afgelopen jaar sterk geslonken. Dit heeft de druk op gastgezinnen, de huurmarkt en openbare dienstverlening verlaagd.

Verplaatsingen in de stad worden enerzijds weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints (die nu wel meer en meer worden afgebouwd), maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, en is er geen sprake van om het terug in te voeren. De verkeerswegen blijven open, en de internationale luchthaven is operationeel.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

Het CGVS wijst er tot slot op dat nergens in het standpunt van het UNHCR inzake de terugkeer naar Irak (UNHCR Position on Returns to Iraq" van 14 november 2016) geadviseerd wordt om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR stelt nergens dat Irakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111). Daar de veiligheidssituatie sindsdien opmerkelijk verbeterd is, is deze beoordeling van het EHRM anno 2017 nog steeds geldig.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese verzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Bagdad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden

bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Tot slot, dat uw moeder (M. A. J. (...)) en zus (A. H. (...)) hier in 2011 het statuut van subsidiaire bescherming hebben verkregen doet niets af aan bovenstaande appreciatie. Er dient immers nog steeds een individuele beoordeling gemaakt te worden ten aanzien van uw asielmotieven en ten aanzien van uw land en regio van herkomst. Volgens deze individuele beoordeling, die hierboven beargumenteerd werd, komt u niet in aanmerking voor het vluchtelingenstatuut en evenmin voor het statuut van subsidiaire bescherming. Elk verzoek om internationale bescherming wordt individueel en op eigen mérites beoordeeld, en dit ten aanzien van het land waarvan de verzoeker de nationaliteit bezit.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“4.1. De verzoeker gaat niet akkoord met de weigeringsbeslissing genomen door de Commissaris-generaal.

De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen stelt dat de verzoekers verzoek om internationale bescherming niet gegrond is en aldus geweigerd werd op basis van de argumentatie dat het niet dienstig is een vraag te stellen aan Italië gezien deze toch niet antwoord en dat bijgevolg verwezen wordt naar artikel 57/6, § 3, 3 van de Vw die het mogelijk maakt een asielverzoek niet-ontvankelijk te verklaren omwille van internationale bescherming in een EU-lidstaat bovendien ook een facultatieve bepaling is waarvan het CGVS niet verplicht is deze toe te passen.

Zij oordeelt dat verzoekers verzoek dan ook beoordeeld dient te worden overeenkomstig artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De verzoeker voelt zich ernstig gegriefd door de motivering van de bestreden beslissing.

4.2. Het Commissariaat-Generaal motiveert hieromtrent in de bestreden beslissing het volgende:

“Uit uw verklaringen en uit het administratief dossier blijkt dat u een subsidiaire beschermingsstatus zou genieten of internationale bescherming in Italië zou hebben genoten. Een persoon die internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, in dit geval Italië, valt niet onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet tenzij hij aantoont dat de internationale bescherming van deze staat heeft opgehouden te bestaan of dat hij zich er niet meer op kan beroepen. Het CGVS heeft echter geen duidelijk zicht op de aard van uw status of op de geldigheid ervan in Italië. Het is ook niet mogelijk om deze gegevens te achterhalen gezien het algemeen uitblijven van antwoorden op vragen die hierover aan de bevoegde Italiaanse overheid worden gesteld. Uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat Italië 93 % van de aanvragen van het CGVS in 2017 niét heeft beantwoord en wat betreft 2018 nog géén enkel antwoord heeft bezorgd. Het is aldus niet dienstig om een vraag te stellen aan Italië. Er kan ook worden opgemerkt dat artikel 57/6, §3, 3 van de Vreemdelingenwet die het mogelijk maakt om een asielverzoek niet-ontvankelijk te verklaren omwille van internationale bescherming in een EU-lidstaat bovendien een facultatieve bepaling is waarvan de Commissaris-generaal niet verplicht is om deze toe te passen. Bijgevolg valt u onder het

toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en wordt uw verzoek beoordeeld ten opzichte van uw land van herkomst."
(zie bestreden beslissing CGVS dd. 25/10/2018)

4.3. Ondanks de vernietigingsbeslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, heeft het Commissariaat-generaal opnieuw geen gedegen onderzoek gevoerd.

Meer zelfs.

De Commissaris-generaal verschuilt zich achter de facultatieve bepaling van artikel 57/6, §3, 3 van de Vreemdelingenwet om plots te oordelen dat verzoekers verzoek om internationale bescherming dient onderzocht te worden ten aanzien van het land van herkomst.

Nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat het CGVS rekening heeft gehouden met de elementen uit het arrest met nummer 209 991 van 25 september 2018 in de zaak RvV X/VIII.

Dit is geen zorgvuldig bestuur.

- 4.3.1. De bestreden beslissing stelt:

"(...)"

(eigen markering)

Het Commissariaat-Generaal erkent zélf in zijn eigen beslissing dat zij geen duidelijk zicht hebben op de aard van verzoekers status of de geldigheid ervan in Italië.

Zij stelt dat het niet mogelijk is om deze gegevens te achterhalen gezien het algemeen uitblijven van antwoorden op vragen die hierover aan de Italiaanse overheid werden gesteld.

Hierdoor is het Commissariaat-Generaal van oordeel dat het aldus niet dienstig is een vraag te stellen om hierover meer informatie te bekomen.

Dat dit allesbehalve getuigt van zorgvuldig bestuur.

- 4.3.2. Eén van de voorwaarden voor reële bescherming is een toereikende bescherming door de overheid.

Mede om hieromtrent duidelijkheid te verkrijgen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de beslissing van het CGVS van 33/37/2017 vernietigd en teruggestuurd voor verder onderzoek.

Zij motiveerde dit als volgt:

(...)

Dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat een gedegen onderzoek hiernaartoe gevoerd werd. Integendeel.

- 4.3.3. De enigste motivering die het Commissariaat-Generaal aanhaalt als repliek op de motivering van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is dat het niet mogelijk is om deze gegevens te achterhalen gezien het algemeen uitblijven van antwoorden op vragen die hierover aan de bevoegde Italiaanse overheid werden gesteld. Uit de informatie in het administratief dossier blijkt namelijk dat Italië 93% van de aanvragen van het CGVS in 2017 niet heeft beantwoord en wat betreft 2018 nog géén enkel antwoord heeft bezorgd. Het is aldus niet dienstig om een vraag te stellen aan Italië.

De Commissaris-generaal kan evenwel onmogelijk besluiten dat deze motivatie voldoende is om te repliceren op de gevraagde informatie door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Meer zelfs. Zij beslist plots dat artikel 57/6 § 3, 3 Vw een facultatieve bepaling is en het CGVS aldus niet verplicht is om deze toe te passen.

Dergelijk besluit wringt met het zorgvuldigheidsbeginsel dat rust op de overheid.

- 4.3.4. Het Commissariaat-Generaal heeft zich in de bestreden beslissing opnieuw schuldig gemaakt aan onzorgvuldig onderzoek.

Het Commissariaat-Generaal laat volledig na om de gevraagde informatie die de Raad heeft bevolen naar voren te brengen.

Verwerende partij verschuilt zich achter het feit dat de Italiaanse overheid in 2017 93% van de aanvragen van het CGVS niet beantwoord heeft en wat betreft 2018 nog geen enkel antwoord.

Hierdoor besluiten zij dat het dus geen zin heeft om zelfs een vraag hierover te stellen aan Italië.

Dit kan echter onmogelijk als een degelijk en concreet antwoord beschouwd worden.

Louter één paragraaf kan onmogelijk volstaan om te voldoen aan de zorgvuldigheidsplicht waartoe verwerende partij gehouden is.

De Raad vraagt in zijn arrest expliciet naar uitgebreide en actuele informatie over de verblijfssituatie van verzoeker in Italië.

Dat deze informatie zich dus nog steeds niet in het dossier bevindt.

- 4.3.5. De onderzoeksplicht van het Commissariaat-generaal is opnieuw duidelijk geschonden.

Verzoeker heeft een status mogen verkrijgen in Italië, doch het Commissariaat-generaal weigert halsstarrig om hierover informatie te vergaren.

Het louter verwijzen naar het feit dat Italië geen antwoord biedt, kan onvoldoende zijn.

Des te meer uit het administratief dossier niet blijkt dat de vraag ook effectief aan Italië werd gesteld!

Het Commissariaat-Generaal baseert zich louter op algemene informatie, doch toont niet aan dat Italië in casu ook nooit geantwoord heeft op de vraag van het CGVS (als de vraag al effectief gesteld werd!)

Verzoeker heeft internationale bescherming gekregen in Italië. Dit wilt zeggen dat zijn asielmotieven geloofd werden. Onmogelijk kan er dan besloten worden in verzoekers hoofde dat hij geen recht heeft op internationale bescherming, zonder hier meer informatie over te verkrijgen.

Het Commissariaat-Generaal maakt zich met deze houding schuldig aan het non- refolement beginsel.

*Artikel 33 van VN- Vluchtelingenverdrag is duidelijk:
"(...)"*

Het Commissariaat-generaal ontdoet zich derhalve van haar verantwoordelijkheid door te stellen dat artikel 57/6 §3, 3 van de Vw een facultatieve bepaling is en zij niet verplicht is deze toe te passen. Zij oordeelt dan maar dat verzoekers asielrelaas niet geloofwaardig is overeenkomstig artikel 48/3 en 48/4 van de Vw.

Verzoeker meent dat het onredelijk is dat de Commissaris-generaal een dergelijke drastische beslissing neemt.

Zij schendt hiermee de zorgvuldigheidsplicht.

4.4. Verzoeker diende in België een verzoek tot internationale bescherming op 27/01/2017.

- 4.4.1. Eerste weigering

Op datum van 31/07/2017 verkreeg verzoekende partij van het Commissariaat-Generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker diende hiertegen beroep aan.

Bij arrest met nummer 209 991 van 25 september 2018 in de zaak RvV 215 856/VIII besliste de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om de weigeringsbeslissing van het CGVS te vernietigen en de zaak terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen maant de Commissaris-generaal aan om uitgebreide en actuele informatie over de situatie van verzoeker in Italië te onderzoeken :

"Verzoeker verkreeg een verblijfsvergunning die in 2014 werd verlengd tot 17 januari 2017. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoeker "in Italië in 2010/2011 een (tijdelijke) beschermingsstatus verkreeg maar deze in januari 2017 liet verlopen".

Uit het administratief dossier blijkt niet dat de subsidiaire beschermingsstatus door de Italiaanse overheden werd ingetrokken of opgeheven. Het administratief dossier bevat geen informatie waaruit zou blijken dat het verlopen van een verblijfsvergunning betekent dat de subsidiaire beschermingsstatus is ingetrokken of opgeheven. Verzoeker verklaarde dan wel dat het feit dat hij geen adres meer heeft het voor hem moeilijk tot onmogelijk maakte om zijn verblijfsvergunning te hernieuwen in Italië, maar het administratief dossier bevat geen enkele informatie die deze these van verzoeker bevestigt. Er is geen informatie voorhanden over de mogelijkheden voor verzoeker om terug te keren naar Italië, zich de verleende bescherming te verschaffen en zijn Italiaanse verblijfsvergunning terug te verlengen of te hernieuwen. Uitgebreide en actuele informatie over de situatie van personen met subsidiaire bescherming in Italië ontbreekt eveneens."

(zie arrest RVV dd. 25/09/2018 met rolnummer X.)

Het antwoord hierop van het Commissariaat-Generaal in de tweede weigering luidt als volgt:

"Uit uw verklaringen en het administratief dossier blijkt dat u een subsidiaire beschermingsstatus zou genieten of internationale bescherming in Italië zou hebben genoten. Een persoon die internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, in dit geval Italië, valt niet onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet tenzij hij aantoonde dat de internationale bescherming van deze staat heeft opgehouden te bestaan of dat hij zich er niet meer op kan beroepen. Het CGVS heeft echter geen duidelijk zicht op de aard van uw status of de geldigheid ervan in Italië. Het is ook niet mogelijk om deze gegevens te achterhalen gezien het algemeen uitblijven van antwoorden op vragen die hierover aan de bevoegde Italiaanse overheid werden gesteld. Uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat Italië 93% van de aanvragen van het CGVS in 2017 niet heeft beantwoord en wat betreft 2018 nog géén enkel antwoord heeft bezorgd. Het is aldus niet dienstig om een vraag te stellen aan Italië. Er kan dan ook worden opgemerkt dat artikel 57/6, § 3, 3 van de Vreemdelingenwet die het mogelijk maakt om een asielverzoek niet-ontvankelijk te verklaren omwille van internationale bescherming in een EU- lidstaat bovendien een facultatieve bepaling is waarvan de Commissaris- generaal niet verplicht is om deze toe te passen. Bijgevolg valt u onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en wordt uw verzoek beoordeeld ten opzichte van uw land van herkomst."

(zie bestreden beslissing CGVS dd. 25/10/2018)

- 4.4.3. Tweede weigering

Zonder opnieuw gehoord te worden, op datum van 25/10/2018 nam de verwerende partij vervolgens opnieuw een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus alsook de subsidiaire beschermingsstatus.

Deze is thans de bestreden beslissing.

Verzoekers asielprocedure is dan ook niet meer redelijk te noemen temeer de Raad in het laatste arrest oordeelde dat er bijkomende onderzoek gevoerd diende te worden.

Dat uit het administratief dossier niet blijkt dat dit bijkomende onderzoek gevoerd werd. Integendeel.

Het Commissariaat-Generaal gebruikt de reden dat Italië in 2018 nog geen enkele vraag beantwoord heeft als verschoning om zelfs geen vraag te stellen of te besluiten dat het Commissariaat-Generaal dan maar zelf oordeelt over verzoekers verzoek om internationale bescherming.

Dat dit ondeugdelijk bestuur is en een flagrante schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Meer zelfs, het Commissariaat-Generaal negeert compleet de vraag van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met het excuus dat art. 57/6 § 3, 3 Vw een facultatieve bepaling is en dat zij niet verplicht is deze toe te passen.

Dat zulke houding niet aanvaard kan worden van een zorgvuldig bestuur.

Dat deze drastische houding ertoe leidt dat het Commissariaat-Generaal zich schuldig maakt aan het non-refoulement beginsel.

Dat deze behandeling een onmenselijke en vernederende behandeling uitmaakt conform artikel 3 EVRM.

Dit temeer het duidelijk niet ten gevolge is van het gedrag van verzoekende partij zélf, maar door het pertinent weigeren van verwerende partij om een zorgvuldig onderzoek te voeren naar de situatie van verzoeker in Italië.

Verzoeker daarentegen, heeft zich volledig conform de medewerkingsplicht gedragen, en steeds de waarheid verklaard.

De geloofwaardigheid van verzoekende partij is dan ook nooit in het gedrang gekomen.

De Commissaris-generaal komt niet tegemoet aan de eis van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om uitgebreide en actuele informatie te plaatsen tegenover de concrete vrees die de verzoeker uit.

Verzoekers vrees ten overstaan van Italië is geloofwaardig en geobjectiveerd.

Italië heeft zelfs nooit concrete én individuele garanties gegeven dat de verzoeker zijn rechten in het kader van zijn beschermingsstatuut ten voile zou kunnen uitoefenen. Integendeel, het gebrek aan medewerking door de Italiaanse overheid gekoppeld aan verzoekers individuele ervaringen in Italië is een contra-indicatie dat de verzoeker ten voile beschermd zal worden.

Verwerende partij onderzocht niet of verzoeker zich daadwerkelijk nog kan beroepen op zijn verblijfsstatus in België.

Meer nog, de Commissaris-generaal ontdoet zich van zijn verantwoordelijkheid door te stellen dat het zelfs niet dienstig is om een vraag aan Italië te stellen, gezien Italië toch geen enkele vraag beantwoord.

Zijn verzoek om internationale bescherming werd ten onrechte geweigerd.

4.5. Uit het boven uiteengezette blijkt dat de bestreden beslissing de motiveringsplicht schendt, alsook het zorgvuldigheidsprincipe, het redelijkheidsbeginsel en evenredigheidsbeginsel, doordat niet alle feitelijkeheden in rekening werden gebracht."

2.2. Stukken

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift wordt het arrest nr. 209 991 van 25 september 2018 van de Raad (stuk 2) als nieuw stavingstuk gevoegd.

2.2.2. Op 28 januari 2019 brengt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota bij samen met de COI Focus "Irak De veiligheidssituatie in Bagdad" van 14 november 2018.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.2. Beoordeling van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus

Verzoeker voert terecht aan dat de commissaris-generaal bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening heeft gehouden met de elementen uit het arrest nr. 209 991 van 25 september 2018 van de Raad. Met dit arrest vernietigde de Raad de beslissing van de commissaris-generaal van 31 juli 2017 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, die werd genomen naar aanleiding van het door verzoeker op 27 januari 2017 ingediende verzoek om internationale bescherming, om de volgende redenen:

“2.5. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hem in Italië de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend. Hij legt bovendien documenten neer die aantonen dat hij in Italië over een verblijfsvergunning beschikte.

Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt evenwel dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verzoekers beschermingsstatus en verblijfsstatus in Italië niet nader heeft onderzocht.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoeker door Italië de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend “wegens uw herkomst uit Bagdad”. Weliswaar werd dit zo door verzoeker verklaard tijdens zijn gehoor (AD CGVS, stuk 7, gehoorverslag van 4 mei 2017, p. 7), maar bevindt zich in het administratief dossier de beslissing tot toekenning van de subsidiaire bescherming aan verzoeker door de territoriale commissie van Crotone van 18 januari 2011. Daaruit blijkt niet dat de subsidiaire bescherming aan verzoeker werd toegekend omwille van zijn herkomst uit Bagdad, maar wel dat omdat verzoekers vluchtrelaas coherent en gedetailleerd werd bevonden (AD CGVS, stuk 13, map met “documenten”, voorgelegd stuk 12).

Verzoeker verkreeg een verblijfsvergunning die in 2014 werd verlengd tot 17 januari 2017. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoeker “in Italië in 2010/2011 een (tijdelijke) beschermingsstatus verkreeg maar deze in januari 2017 liet verlopen”.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat de subsidiaire beschermingsstatus die aan verzoeker werd verleend slechts tijdelijk is. Verder blijkt niet dat de subsidiaire beschermingsstatus door de Italiaanse overheden werd ingetrokken of opgeheven. Het administratief dossier bevat geen informatie waaruit zou blijken dat het verlopen van een verblijfsvergunning betekent dat de subsidiaire beschermingsstatus is ingetrokken of opgeheven. Verzoeker verklaarde dan wel dat het feit dat hij geen adres meer heeft het voor hem moeilijk tot onmogelijk maakte om zijn verblijfsvergunning te hernieuwen in Italië, maar het administratief dossier bevat geen enkele informatie die deze these van verzoeker bevestigt. Er is geen informatie voorhanden over de mogelijkheden voor verzoeker om terug te keren naar Italië, zich de verleende bescherming te verschaffen en zijn Italiaanse verblijfsvergunning terug te verlengen of te hernieuwen. Uitgebreide en actuele informatie over de situatie van personen met subsidiaire bescherming in Italië ontbreekt eveneens.

Dit maakt het voor de Raad onmogelijk om te oordelen of desgevallend toepassing kan worden gemaakt van artikel 57/6, §3, 3° van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“(…)

§ 3. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer :

(…)

3° de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie;

(..)”

Indien een verzoeker reeds in een andere lidstaat van de Europese Unie internationale bescherming geniet, wordt immers vermoed dat de verzoeker geen nood heeft aan internationale bescherming in België daar hij in de andere lidstaat reeds bescherming geniet.

Hoewel dit artikel pas in werking trad na het nemen van de bestreden beslissing, is de Raad gehouden tot een ex nunc onderzoek van de vigerende juridische gronden.

In acht genomen wat voorafgaat en mede in aanmerking genomen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in deze de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen.

Bijgevolg dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd.”

Verwerende partij heeft binnen de daartoe wettelijk voorziene termijn geen rechtsmiddel aangewend tegen voornoemd arrest van de Raad, zodat het kracht van gewijsde heeft.

Hoewel de Raad in dit arrest oordeelde dat “(e)r (...) geen informatie voorhanden (is) over de mogelijkheden voor verzoeker om terug te keren naar Italië, zich de verleende bescherming te verschaffen en zijn Italiaanse verblijfsvergunning terug te verlengen of te hernieuwen” en dat “(u)itgebreide en actuele informatie over de situatie van personen met subsidiaire bescherming in Italië (...) eveneens (ontbreekt)” en dat dit het voor de Raad onmogelijk maakt om te oordelen of desgevallend toepassing kan worden gemaakt van artikel 57/6, § 3, 3°, van de Vreemdelingenwet en dat “het de Raad aldus aan essentiële elementen (ontbreekt) om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen”, blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing niet dat verwerende partij hieraan tegemoet is gekomen. De commissaris-generaal meent in de bestreden beslissing dat het niet dienstig is om een vraag te stellen aan de bevoegde Italiaanse autoriteiten, nu uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat Italië 93 % van de aanvragen van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in 2017 niet heeft beantwoord en in 2018 nog géén enkel antwoord heeft bezorgd. Daarnaast wordt in de bestreden beslissing opgemerkt dat artikel 57/6, § 3, 3°, van de Vreemdelingenwet een facultatieve bepaling is waarvan de commissaris-generaal niet verplicht is om deze toe te passen. Aldus worden in de bestreden beslissing verschillende argumenten aangebracht waarom de commissaris-generaal meent dat hij niet tegemoet moest gekomen aan het arrest nr. X van 25 september 2018 van de Raad en dat hij de elementen die de Raad essentieel achtte om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming niet diende te bekomen. Het komt de Raad evenwel niet toe om deze argumenten te beoordelen. Zo verwerende partij het niet eens is met de beoordeling van de Raad in het arrest nr. X van 25 september 2018, beschikte zij over de mogelijkheid om overeenkomstig artikel 19 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State tegen dit arrest een cassatieberoep in te stellen bij de Raad van State. Er blijkt evenwel niet dat verwerende partij deze beroepsmogelijkheid heeft benut, zodat voornoemd arrest van de Raad in kracht van gewijsde is gegaan en door verwerende partij diende te worden gerespecteerd. Gelet op het voorgaande kan de Raad enkel vaststellen dat dit *in casu* niet is gebeurd.

Bijgevolg stelt de Raad de schending vast van de kracht van gewijsde van het arrest nr. X van 25 september 2018 van de Raad.

Vermits aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, dient deze te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 25 oktober 2018 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien maart tweeduizend negentien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN